

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 202/04-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. júna 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Rímskokatolíckej cirkvi - farnosti Budkovce, ktorou žiadala „o pokračovanie konania“ vo veci vedenej na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. III. ÚS 141/04, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Rímskokatolíckej cirkvi - farnosti Budkovce o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. mája 2004 doručená sťažnosť Rímskokatolíckej cirkvi - farnosti Budkovce (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou žiadala „o pokračovanie konania“ vo veci vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. III. ÚS 141/04.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, že konanie vedené pod sp. zn. III. ÚS 141/04 bolo skončené uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 141/04-9 z 5. mája 2004 (ďalej len „uznesenie z 5. mája 2004“), ktorým bola jej sťažnosť odmietnutá. Podľa názoru sťažovateľky uznesenie z 5. mája 2004 „nezodpovedá skutočnosti“, pretože sťažovateľka nie je zriadená Rímskokatolíckou cirkvou v Slovenskej republike, ale

Rímskokatolíckou cirkvou s pôsobnosťou v Slovenskej republike, so sídlom vo Vatikáne. V ďalšom texte svojho podania sťažovateľka poukázala na Základnú zmluvu uzavretú 24. novembra 2000 vo Vatikáne medzi Slovenskou republikou a Svätou stolicou, pričom podľa jej názoru uznesenie z 5. mája „*neberie túto skutočnosť na vedomie, je od veci.*“ Sťažovateľka odvolávajúc sa na čl. 13 ods. 4 spomínanej Základnej zmluvy (pozn. uvedený článok vymedzuje podmienky uznávania platnosti dokladov o absolvovaní štúdia v školách a školských zariadeniach zriadených, spravovaných a využívaných Katolíckou cirkvou) poukázala na správnosť svojej argumentácie súvisiacej s povinným právnym zastúpením v konaní pred ústavným súdom a teda podľa nej si v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 141/04 splnila aj svoju procesnú povinnosť byť zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom. V závere svojho podania zo 14. mája 2004 sťažovateľka uviedla, že v čo najkratšom čase „*pre zjednodušenie konania*“ pripojí k svojmu podaniu splnomocnenie pre advokáta. Sťažovateľka vo svojom podaní z 19. mája 2004 ústavnému súdu oznámila, že nenašla „*ochotného*“ advokáta, ktorý by ju v predmetnom konaní zastúpil, a preto „*ostáva sám ako navrhovateľ a advokát v jednej osobe*“. Keďže nedostatky, ktoré viedli k vydaniu uznesenia z 5. mája 2004 sú podľa neho „*nedostatkami Ústavného súdu SR*“, a nie sťažovateľky, je podľa nej povinnosťou ústavného súdu nedostatky odstrániť a v predmetnom konaní pokračovať. Splnomocnenie pre advokáta bolo podľa sťažovateľky „*načas pripojené ibaže ústavný súd sa nestotožnil s argumentáciou, ktorá vôbec nezakladala dôvod na tak jednoznačné uznesenie*“.

Zo sťažnosti sťažovateľky, ako aj zo spisu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 141/04 vyplýva, že sťažovateľka podaním doručeným ústavnému súdu 26. februára 2004 žiadala o pokračovanie konania vo veci namietaného porušenia čl. 24 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nepredĺžením pracovného pomeru uzavretého na dobu určitú na miesto učiteľa náboženskej výchovy v Základnej škole v Budkovciach katechétky farnosti Budkovce. Toto podanie sťažovateľky neobsahovalo ustanovené náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom v zmysle § 20 ods. 1 a 2 a § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd listom z 25. marca 2004 upozornil sťažovateľku na náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, ako aj na skutočnosť, že jej sťažnosť tieto zákonom predpísané náležitosti nespĺňa. Vyzval ju, aby v lehote 15 dní od doručenia výzvy doplnila svoje podanie predložením splnomocnenia pre advokáta na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, pokiaľ sťažnosť nemá byť odmietnutá podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľka na výzvu ústavného súdu reagovala podaním zo 6. apríla 2004, ku ktorému však nebolo pripojené splnomocnenie pre konkrétneho advokáta na zastupovanie sťažovateľky pred ústavným súdom, a preto bola sťažnosť sťažovateľky z 24. februára 2004 uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 141/04-9 z 26. februára 2004 odmietnutá podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 24 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Zo sťažnosti sťažovateľky, ako aj zo spisu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 141/04 je zrejmé, že sťažovateľka žiada okresný súd o pokračovanie v konaní vedenom na ústavnom súde sp. zn. III. ÚS 141/04, v ktorom bola jej sťažnosť z 26. februára 2004 uznesením č. k. III. ÚS 141/04-9 z 5. mája 2004 odmietnutá pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Opakovaná sťažnosť sťažovateľky doručená ústavnému súdu 17. mája 2004, doplnená podaním doručeným 24. mája 2004 sa teda týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol. Je síce pravdou, že uznesením č. k. III. ÚS 141/04-9 z 5. mája 2004 rozhodoval ústavný súd len o podmienkach konania, no opakovaná sťažnosť sťažovateľky doručená ústavnému súdu 17. mája 2004, doplnená podaním doručeným 24. mája 2004 opäť nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a 2 a § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde.

K sťažnosti nebolo pripojené splnomocnenie pre konkrétneho advokáta na zastupovanie sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom, tak ako to ustanovuje § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľka v sťažnosti neoznačila, porušenie ktorých konkrétnych základných práv alebo slobôd zaručených v Ústave Slovenskej republiky alebo v kvalifikovanej medzinárodnej zmluve namieta. Sťažnosť neobsahovala ani návrh rozhodnutia (petit), ktorého sa sťažovateľka domáha, vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci (II. ÚS 37/02, III. ÚS 78/02, III. ÚS 17/03).

Nemožno teda konštatovať, že v ďalšom návrhu sťažovateľky už podmienky konania v zmysle § 24 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde boli splnené.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojení s § 24 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol ako neprípustnú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2004